

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Τετάρτη 30 Δεκεμβρίου 1948 (Π.Ο.Η.) Έτος β'. Ἀριθ. 61—Τιμή Φύλλου Δρχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτησία δραχ. 12.000 Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.50—Ἐτησία δολ. 5
Γραφεῖα: Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

«Τὰ πάντα ρεῖ»
Ἡράκλειτος

Δύει εἰς τὸ ἔν ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος τῆς Ἱστορίας τὸ 1948. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀνατέλλει μεγαλοπρεπὲς τὸ 1949. Τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς διαδοχῆς τῶν δύο αὐτῶν χρονικῶν περιόδων διδει τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὴν λαϊκὴν ψυχὴν νὰ πανηγυρίσῃ, νὰ ἐορτάσῃ, νὰ δραματισθῇ τὴν πλέον οὐρανίαν εὐτυχίαν. Καὶ τί δὲν ἀκούωμεν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν! Πληθος εὐχῶν. Αἱ εὐχαὶ στρέφονται περίξ τοῦ βαθυτάτου πόθου, τὸ μέλλον νὰ εἶναι διάφορον τοῦ παρελθόντος, λαμπρόν καὶ αἴσιον. Εὐτυχισμένος ὁ Νέος Χρόνος! Ἰδοὺ ὁ πόθος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ χρόνος; Χρόνος εἶναι ἓνα μέτρον ὑπολογισμοῦ μίᾳ μονάς μετρήσεως. Χρόνος εἶναι κάτι τὶ τὸ ἀπροσδιόριστον. Δὲν ἔχει συγκεκριμένη διάρκειαν, ἀλλὰ οὕτε καὶ γνωστὴ οὐσία. Εἶναι μιά ἀπολύτως ἀφηρημένη ἔννοια. Ἡ διάρκειά του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν τοῦ μετροῦντος. Ὅταν κανεὶς ὑποφέρῃ ἡ στιγμὴ μεταβάλλεται εἰς αἰῶνα. Καὶ ὅταν εὐτυχῇ, τὰ ἔτη σμικρύνονται εἰς δευτερόλεπτα. Τί εἶναι λοιπὸν χρόνος; Βεβαίως δὲν εἶναι οὕτε τὸ Βασιλόπουλο τῆς λαϊκῆς φαντασίας, οὕτε ὁ ἀσπρομάλλης γεροντᾶκος τῶν παραμυθιῶν μας. Δὲν μπορεῖ ὡς ἐκ τούτου νὰ εἶναι οὕτε εὐτυχισμένος οὕτε δυστυχισμένος. Θὰ εἶναι πάντοτε χρόνος. Θὰ εἶναι τὸ διάστημα ἐκεῖνο τῆς αἰωνιότητος εἰς τὸ ὅποιον ὁ ἄνθρωπος θὰ δρᾷ. Ἐκ τῆς δράσεώς του δὲ ταύτης ἢ θὰ εὐτυχῇ ἢ θὰ δυστυχῇ. Ὡς ἐκ τούτου ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς μυθικῆς ἐποχῆς τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' οὕτε καὶ τὸ χρυσοῦν ὄνειρον τοῦ Μέλлонτος. Ἡ εὐτυχία εἶναι ἀναγκαία καὶ λογικὴ συνέπειαν τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως καὶ ἐνεργείας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀνθρωπίνη δράσις καὶ ἐνέργεια δὲν ἔχει πάντοτε τὸν αὐτὸν ἡθικὸν

χαρακτήρα, δι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔχει ὡς ἀποκλειστικὴν συνέπειαν τὴν εὐτυχίαν, ἀλλὰ πολλὰκις τὴν δυστυχίαν. Τὰ ἀπέραντα· πλάτη τῆς παγκοσμίου ἱστορίας εἶναι πάντοτε ἡ σκηνὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ εὐτυχία διαδέχεται τὴν δυστυχίαν. Μακρὰς περιόδους εἰρήνης καὶ ἀκμῆς διαδέχονται πόλεμοι καὶ παρακμή. Πόλεις θαυμασίας καὶ ὑπερόχους τὰς ὁποίας ἠκοδόμησε ἡ ἀνθρωπίνη ὁμόνοια καὶ ἐνότης, κατεκρήμνισε ὁ ἀλληλοσπαραγμὸς καὶ ἡ διχόνοια. Ἐκλεκταὶ φυσιογνομίαι αἱ ὁποῖαι ὠδήγησαν εἰς θριάμβους τοὺς λαοὺς τῶν καὶ ἐξυμνήθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς στιγμὰς πνευματικῆς ἐξάρσεως, ἐδέχθησαν τὸ ἐγχειρίδιον τῆς προδοσίας εἰς τὴν καρδίαν τῶν καὶ ἀπέθανον μετὰ τὴν πικρίαν τῆς ὀδύνης εἰς τὰ ἐρημητήριά των. Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον τῆς ἱστορίας. Ἐνας διαρκὲς στροβιλισμὸς. Ἐνας ρυθμικὸς χορὸς τῆς ἀνθρωπότητος τῶν ὁποίων κορυφαῖος εἶναι ἄλλοτε μὲν ἡ Ἑλλάς, ἄλλοτε δὲ ἡ ἀπελπισία. Οὐδέποτε ὅμως ἡ μία ἢ ἄλλη. «Τὰ πάντα ρεῖ» εἶπεν ὁ σοφὸς Ἡράκλειτος.

Τὸ μόνον σταθερὸν εἰς τὸν ἀέναον αὐτὸν στροβιλισμὸν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, εἰς τὴν διαρκὴ αὐτὴν ροὴν εἶναι ὁ Θεός. Οὕτω ὄχι μόνον δὲν μεταπίπτει ἀπὸ σκέψεως εἰς σκέψιν, ἀπὸ ἀποφάσεως εἰς ἀπόφασιν ἀλλὰ προβαίνει διαρκῶς καὶ εἰς τὰς αὐτὰς ἐνεργείας. Καὶ τῶν μὲν σκέψεων τοῦ καὶ τῶν ἀποφάσεων κεντρικὸς ἄξων εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φιλανθρωπία. Τῶν δὲ ἐνεργειῶν τοῦ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα εἶναι ἡ πρὸς τὸν ἄνθρωπον εὐεργεσία. Τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἐκδήλωσις ἐν τῇ ἱστορίᾳ εἶναι ἐνανθρώπησις τοῦ υἱοῦ καὶ λόγου τοῦ Θεοῦ. Λαμβάνει ἀνθρωπίνην μορφήν διὰ νὰ ἀναζητήσῃ καὶ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Τὸ δὲ ἔργον τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ ἀποκτᾷ ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν ἱστορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΑ 1948

ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκ. Διαουλίας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ἡ ἀνθρωπότης διήλθε διὰ μέσου τῶν αἰώνων σιτάδια πολλά καὶ ἐποχὰς ἐγνώρισε κατὰ τὸ μᾶλλον δυστυχεῖς. Ἐξῆς πάντοτε μὲ τὴν προσδοκίαν μᾶς καλλιτέρας αὐρίον. Παρ' ὅλα ταῦτα οἱ αἰῶνες παρήρχοντο διαδεχόμενοι ὁ εἰς τὸν ἄλλον χωρὶς τὸ σκότος τῆς δυστυχίας νὰ ὑποχωρῇ.

Ἐπῆρξαν ζοφώδεις ἐποχαὶ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλ' οὐδεμία δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἣτις προσεκάλεσε τὸν οἶκτον τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ ἐξαπέσταλε τὸ φῶς Του εἰς τὸν κόσμον.

Ἦτο αὕτη ζοφώδης ἐποχὴ καὶ χάους περίοδος ἱστορικῇ, σκότος βαθὺ καὶ ἀνθρωπίνως ἀκατάλυτον, σκότος καὶ ἔρρεος ἐσχάτης πνευματικῆς καὶ ἡθικῆς καταπτώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐφέρετο ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς οἰκουμένης, τὸ ὅποion ἡπείλει νὰ ἐκβαρβαρώσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν πολιτισμὸν τοῦ κόσμου.

Πολλοὶ κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀνεφάνησαν ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ ἄνδρες, θεῖοι μυσταγωγοὶ τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ἀπορρήτων τῆς γνώσεως ἀδάμαστοι ἱγνηλάται, καὶ τῆς ἀρετῆς Διδάσκαλοι, οἱ ὅποιοι διὰ τῶν σπανιτῶν τῶν φωτεινῶν αὐτῶν διανοιῶν καὶ τῶν ἀναλαμπῶν τῆς συνειδήσεως αὐτῶν ἐμόχθησαν εἰς τὸ βαθὺ τοῦτο σκότος τῆς βαρβαρότητος, νὰ ἐπιδύσωσι φῶς, δυνάμενον νὰ αὐξάνῃ καὶ κατευθύνῃ τὰ διαβήματα τῆς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ εὐρισκομένης καὶ παραπαιούσης ἀνθρωπότητος εἰς φωτεινοὺς καὶ σωτηρίους ὁρίζοντας.

Πλὴν τοῦτο ὑπῆρξεν τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν τὸ συμπέρασμα, ὅπερ ἀπετέλεσε τὸν παγκόσμιον πόθον καὶ τὴν ὁμόθυμον νοσταλγίαν καθὼς καὶ τὴν ὁμόφωνον ὁμολογίαν. Οὐχὶ λόγος καὶ σοφία ἀνθρώ-

πων, ἀλλὰ μόνον «Θεὸς τις Λόγος ἄνωθεν πεμπόμενος» δύναται νὰ σώσῃ καὶ ἐξευγενίσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Πρὸ τῆς ὁμοφώνου ταύτης ὁμολογίας τῶν σοφῶν πνευμάτων ἐδογματίσαν πολλοὶ μέγιστοι φιλόσοφοι τοῦταντὸ διακηρύσσοντες καὶ ὁμολογοῦντες, ἐν οἷς ὁ Σωκράτης ὅστις εἶπεν τὰ ἐξῆς:

«Ἐν τῇ πελάγει τοῦ ἀνθρωπίνου βίου μόνον Θεὸς τις Λόγος ἄνωθεν πεμπόμενος, διὰ τοῦ ἄρματος τῆς πίστεως δύναται νὰ διαβιβάσῃ ἀκινδύνως τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς πολυκυμάντου θαλάσσης τοῦ βίου».

Καὶ πάλιν «Καθεύδοντες διατελοῖτε ἂν εἰμὶ τινὰ ἄλλον ὁ Θεὸς ἐπιπέμψῃ κηδόμενος ὑμῶν».

Τὴν ἀλήθειαν τοῦ φιλοσοφικοῦ τούτου δόγματος, ἐξαγγελομένου ὑπὸ τοῦ κατ' ἐξοχὴν φιλοσόφου, ἐπεσφράγισεν ἡ ἱστορία τῶν αἰώνων, ἕως οὗ ἐφθάσεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ἀποστολῆς τοῦ προσδοκωμένου Σωτῆρος καὶ Θείου Λόγου.

Καὶ τὸ θεῖον φῶς ἐπεφάνη προαιωνία βουλῇ τῆς ὑπερτάτης προνοίας εἰς ἄσχημον τινὰ γωνίαν χώρας ὑποτελοῦς εἰς τὴν Ρώμην, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐκεῖ ἐπεφοίτησε ὁ ὑπὸ τῶν Προφητῶν προφητευθεὶς καὶ ὑπὸ τῆς προγονικῆς ἡμῶν φιλοσοφικῆς διανοήσεως ἐξαγγελθεὶς «Θεὸς Λόγος καὶ Κύριος ἡμῶν».

Ὁ Θεὸς καὶ Ἀνθρωπότης Ἰησοῦς ἐπεφάνη τῇ Οἰκουμένῃ, ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Ἐπεφάνη ἐν μέσῳ οἰκτρᾶς πνευματικῆς καὶ ἡθικῆς τοῦ ἀνθρώπου καταπτώσεως καὶ διαφθορᾶς ἐν μέσῳ γενικῆς ἀδιαφορίας τοῦ κόσμου. Ἐπεφάνη εἰς ἐπο-

(Συνέχεια εἰς τὴν 6ην σελίδα)

δίδει πλεον νόημα καὶ περιεχόμενον. Οὕτω ἡ μὲν πρὸ τῆς ἐνανθρωπήσεώς του ἱστορία, ἀποτελεῖ τὸν χρόνον τῆς προετοιμασίας· ἡ δὲ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησίν του, ἀποτελεῖ τὸν χρόνον τῆς προσοικειώσεως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἔργου του. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ, ἀποτελεῖ ἡ ἐνανθρώπησις του, τὸν τηλαυγέστατον φάρον, ὅστις ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν καταστροφὴν τῆς θυέλλης ποῦ ἐκστὰ συνήθως ὁ ἄνεμος τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας.

Καὶ τώρα ἄς ἐξαγάγομεν τὰ συμπεράσματά μας. Ἀφοῦ ὁ χρόνος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οὔτε εὐτυχισμένος· οὔτε δυστυχισμένος, ἄς μὴ βαυκαλιζόμεθα μὲ ρωμαντικὰς ἐλπίδας καὶ ἄς μὴ σπαταλῶμεν ἄνευ περιεχομένου καὶ οὐσίας εὐχάς. Ἀφοῦ ἡ ἱστορία εἶναι ἕνας διαρκὲς στροβιλισμὸς καὶ μία σκηνὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας συναντᾶται ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία συνδεδεμένα, οὐδέποτε δὲ μόναι, ἄς παύσωμεν νὰ ἀναζητῶμεν τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰ βᾶθη τοῦ παρελ-

θόντος μεμφόμενοι τὸ παρόν, ἢ εἰς τὰ βᾶθη τοῦ μέλλοντος ἐγκαταλείποντες τὸ παρόν. Ἄς εἴμεθα ρεαλισταὶ καὶ κατὰ τὰς σκέψεις καὶ κατὰ τὰς ἐνέργειας ἐλέγχοντες τὰ γεγονότα καὶ μὴ παρασυρόμενοι ἐξ αὐτῶν.

Ἀφοῦ ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν χαρακτήρα τῆς δράσεώς μας καὶ ἐνέργειας ἄς ἐλέγξωμεν μὲ ψυχρὰν ἀντικειμενικότητα τὴν δρᾶσιν μας κατὰ τὸ 1948 καὶ ἄς διατυπώσωμεν τὸ πρόγραμμα ἐργασίας διὰ τὸ 1949.

Ἀφοῦ, τέλος, ἡ μόνη σταθερὰ πραγματικότης εἶναι ὁ Θεός, ἄς προσπαθῶμεν νὰ συνδεθῶμεν μαζὺ Του, ὥστε ἡ ἀέναντος ροὴ τῶν γεγονότων νὰ μὴ μᾶς παρασύρῃ.

Μὲ ἀπόλυτον λοιπὸν ἡρεμίαν καὶ μὲ βαθεῖαν ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς μας, ὡς αἰώνων ὑπάρξεων, ἄς συνεχίσωμεν τὴν ὁδὸν τοῦ βίου, ἣτις διερχομένη διὰ τῆς γεφύρας τοῦ θανάτου καταντᾷ εἰς τὴν ἀτελεύτητον ἀθανασία.

(ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ)

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΥΧΟΜΕΝΗ ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΑΥΤΗΣ

Αἱ ἑορταὶ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς θείας Ἐπιφανείας εὐρίσκουσι καὶ πάλιν ἡμᾶς ἐπὶ τῶν ἀδελφωμάτων ἐπάλλεων τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ ἧς ἀγωνιζόμεθα ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας μετ' εὐψυχίας καὶ αὐταπαρνήσεως. Εἰς τοὺς κρίσιμους τούτους καιροὺς, οὓς διέρχεται κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος τὸ Ἔθνος καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἄλλοι ἀγωνίζονται ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν ἐπάλλεων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἄλλοι εἰς τὰ μετόπισθεν πρὸς ἐπικράτησιν εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τῆς κοινωνικῆς προόδου καὶ εὐημερίας, εἰς ἡμᾶς δὲ ἔλαχεν ὁ τιμητικὸς κληρὸς νὰ ὑπερασπίζωμεν τὴν ὀρθόδοξον ἡμερολογιακὴν παράδοσιν, ἣν ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει ἠθέτησαν οἱ ταχθέντες φρουροὶ καὶ θεματοφύλακες αὐτῆς, καὶ ἦτις ἀπ' αἰῶνων ἀπετέλεσε τὸν ἐνωτικὸν κρίκον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀλάνθαστον πυξίδα τῆς Ὁρθοδόξου θείας λατρείας. Ὁ ἀγὼν ἡμῶν οὗτος ὅσῳ καὶ ἂν φαίνεται κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τῆς ὀλιγοπιστίας καὶ τῆς ὀλοφροσύνης ἀναχρονιστικὸς καὶ τυπολατρικὸς ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ὁμῶς καὶ ἐθνικῆς ἀπόψεως εἶνε πολὺ ὑψηλὸς καὶ ἰδεολογικός.

Διότι οὗτος ἐκτός τοῦ ὅτι προασπίζει ἕνα ὀρθόδοξον θεσμόν καθιερωθέντα ὑπὸ τῆς Ἀγ. Οἰκουμ. Συνόδου ἐξυπηρετεῖ σπουδαίως καὶ διὰ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην ἐποχὴν, καθ' ἣν γίνεται συνοχὴ ἐθνῶν καὶ ἐκκλησιῶν τὰ τιμαλφὰ συμφέροντα καὶ τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν δόξης καὶ εὐκλείας.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἀπ' αἰῶνων ἐκράτει καὶ κρατεῖ τὰ σκήπτρα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ θεωρεῖται ὡς ἀκριβὴς στάθμη τῆς δογματικῆς θεολογίας καὶ λυδία λίθος τῆς ὀρθοδόξου θείας λατρείας. Ἐφ' ᾧ καὶ πᾶσαν παρέκκλινει τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐκ τοῦ θριγγοῦ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Δογματικῆς θεολογίας ἔκρινεν καὶ ἐδίκασεν Αὕτη ὡς Ἀρειὸς Πάγος, καθορίζουσα τὸ ὕγιες καὶ ἀκραιφνές πνεῦμα τῆς θείας ἀληθείας. Ὄντως, ἂν ἐν τῇ ροῇ τῶν αἰώνων καὶ τῷ κατακλυσμῷ τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν ἰδεῶν διεσώθη τὸ ἀγνὸν καὶ ἀνόθευτον πνεῦμα τῆς ὀρθοδοξίας τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιρροὴν ἣν ἀσκεῖ εἰς τὴν ἐλληνικὴν ψυχὴν τὸ ζωοπάρσχον πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ θερμὸν ζῶπυρον τοῦ ἐλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Καὶ ἂν ἡ δόξα καὶ ἀθανασία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους διτηρήθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἄφθιτος καὶ ἀνυπερβλήτος καὶ τοῦτο ὀφείλεται ἐπίσης εἰς τὴν ἀνεξάντλητον ζωτικότητά τῆς ἐθνικῆς ἰδεολογίας καὶ τὴν ἀκαταμάχητον πνευματικὴν δύναμιν καὶ γοητείαν τῆς ὀρθοδοξίας ἐπὶ τῶν τιμημένων ἐπάλλεων τῆς ὁποίας ἐντίμως καὶ σθεναρῶς ἀγωνιζόμεθα. Διὸ καὶ δικαιούμεθα νὰ καυχώμεθα, διότι κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους καθ' οὓς λιποτακτοὺν ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ ὀρθοδόξου ἀγῶνος πρωτεύοντα καὶ

παλαίφημα ἐκκλησιαστικὰ στελέχη, ἡμεῖς οἱ ὀλίγοι καὶ ταπεινοὶ Κληρικοὶ τε καὶ λαϊκοὶ παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις δὲν ὀλιγοψυχοῦμεν οὐδ' ὀρρωδοῦμεν, ἀλλ' ἰστάμεθα ἄγρυπνοι φρουροὶ καὶ ἀνύστακτοι φύλακες τῶν σεπτῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων.

Ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἐγκαύχησις ἡμῶν αὕτη καθίσταται πλέον εὐλογος καὶ δεδικοιολογημένη, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ἱερός ἡμῶν οὗτος ἀγὼν ἐκτός τοῦ ὅτι ἐξασφαλίζει τὴν ἐνότητά τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησίας, τῆς διακρατούσης τὰ χρυσόβουλα τῆς ὀρθοδοξίας, ἐξυπηρετεῖ καὶ τὴν ἐνότητά τοῦ ἔθνους, μὴ δυναμένην νὰ διατηρηθῇ ἔξω τοῦ περιβάλλου τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ πλαισίου τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ ἂν σήμερον θεωροῦνται ἄξιοι τιμῆς καὶ ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης οἱ ἀγωνιζόμενοι εἰς τὰς ἐνδόξους ἐπάλλξεις τῆς Βορείου Ἑλλάδος, πρὸς διατήρησιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, ἡ αὕτη τιμὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται καὶ εἰς ἡμᾶς, οἵτινες παρ' ὅλους τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς ἀντιξοότητας, δὲν ἐγκαταλείπομεν τὸν εὐγενῆ καὶ ἱερὸν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ σέμνωμα καὶ τὸ ἀγαλίσμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους. Καὶ ὅπως οἱ ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος, ἴστανται ἄγρυπνοι φρουροὶ μὲ τὸ ὄπλον ἀνὰ χεῖρας ἐπὶ τῶν Ἐθνικῶν προμαχόνων ἀψηφόντες τὴν δριμύτητα τοῦ χειμῶνος καὶ τὰς κακουχίας τοῦ πολέμου, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἔχοντες τὴν συναίσθησιν τοῦ ὕψους καὶ τῆς ἱερότητος τοῦ ἀγῶνος τῆς ὀρθοδοξίας, ὡς ἄγρυπνοι ὡς ἀνύστακτοι φύλακες καὶ φρουροὶ ἐπὶ τῶν ἐνδόξων προμαχόνων τῆς ὀρθοδοξίας μὴ δειλιῶντες ἐν μέσῳ ποικίλων ἀντιδράσεων καὶ διωγμῶν μὴδ' ἀποκνοῶντες καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν ὡς καλλιέρημα σεπτὸν νὰ προσενέγκωμεν εἰς τὸν ἱερὸν καὶ ἅγιον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων βωμόν. Κύριος ὁ θεὸς εἰς οὗ τὴν δόξαν ἀποβλέπει ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν σκέποι καὶ περιφρουρεῖ τόσῳ τοὺς μαχομένους ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος ὅσῳ καὶ τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τῶν ὀρθοδόξων τῆς Ἐκκλησίας θεσμῶν, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἐθνους καὶ πρὸς δόξαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ οὗ τὸ ἀπειρον ἔλεος καὶ ἡ εἰρήνη σὺν τῇ πατρικῇ ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογία εἴη μετὰ πάντων ὁμῶν. Γένοιτο.

† Ὁ πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐμβλήματα Συνδρεμῶν

Ἐμβλήματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται : Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδα κ. Χριστοφόρον, Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήνα.

Διευθυντοὶ Τυπογραφείου :

Γ. Σερματίνης : Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήνα

Αγιογραφικαὶ Μελέται

NAZARET - ΒΗΘΛΕΕΜ

Καὶ αἱ δύο αὐταὶ πόλεις μικραὶ, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἰδιαιτέρας σημασίας. Εἶναι ὅμως σημαντικοὶ σταυροὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔργου τῆς Θείας Οἰκονομίας. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἡ σημασία τῶν δύο μικρῶν αὐτῶν πόλεων, υπερβαίνει τὴν ἑκκασιν τῆς Ρώμης καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Περικλέους.

Ναζαρέτ. Ἡ πόλις τοῦ θείου Μηνήματος. Μία ἁσπις νεῶν κατοικεῖ εἰς αὐτήν. Προέρχεται ἀπὸ ἡγεμονικὸν οἶκον, ἀλλ' ἡ πολιτικὴ ἱστορία τῆς πατρίδος τῆς ἡτοῦ τόσον ἀνώμαλος καὶ θλιβερά, ὥστε ἡ ἐπιφανὴς αὐτὴ καταγωγή τῆς νῦν εὐρίσκεται ἐνταφιασμένη εἰς τὰ ἔρειπια τοῦ παλατοῦ Δαυϊτικοῦ Μεγαλείου. Τὸ πρόσωπόν τῆς δὲν ἀπασχολεῖ οὐδὲν. Ἀδὲν ἐμφανίζεται εἰς οὐδεμίαν ἑορταστικὴν ἢ ἰδιωτικὴν συγκέντρωσιν. Ἡ ἀπομόνωσις τῆς αὐτῆς δὲν εἶναι βέβαια συνέπεια μαρasmus ἢ ἀριστοκρατικοῦ ἐγωϊσμοῦ. Εἶναι καρπὸς ψυχικῆς καθαρότητος τῆς νεανίδος καὶ αὐστηρᾶς οἰκογενειακῆς ὁνατροφῆς τῶν γονέων τῆς. Διακαὴς δὲ ἐπιθυμία τῆς Ναζαρενῆς Νεανίδος καὶ τῶν γονέων αὐτῆς εἶναι ἡ περιφροσύνης τοῦ παρθενικοῦ μεγαλείου καὶ ἡ διατήρησις τῆς νεανικῆς ἀγνότητος ἀπὸ τοῦ ἁθλίου περιβάλλοντος τῆς ἐποχῆς τῶν. Ἱ ὥραία μέριμνα! καὶ τί ὁρατὸς σκοπὸς διὰ τοὺς γονεῖς καὶ τὰ τέκνα!

Καὶ ἰδοὺ οἱ γονεῖς τῆς, τὴν ἐτοιμάζουν διὰ τὸ ἔργον καὶ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τῆς Μητρός. Ὁνειρόν τους ἴσως νὰ εἶναι ἡ θυγάτηρ τους νὰ ἀναδειχθῇ ἐφ' ἑαυτὴν τῆς Σάρρας, τῆς Ρεβέκκας ἢ μιᾶς τῶν μεγάλων μητέρων τοῦ ὑποδοῦλου ἔθνους τῶν. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἴδουν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τρεφόμενης ἑνα πατριώτην Ἰσραηλῆτην, ἄξιον τῆς ἱστανικῆς τῆς καταγωγῆς. Καὶ μένοι γονεῖς! Πόσας φορές εἰς τὰ πρόσωπα τῶν τέκνων σας βλέπετε τὸν ὁρίζοντα τῆς ἀνατολῆς τῶν φιλοδοξῶν σας! Πόσας φορές ὅμως χάνονται οἱ ὁρίζοντες κατὰ μὲ τὰς φιλοδοξίας σας!

Ἀλλὰ καὶ πόσας φορές εἰς τὸν ἀνέφελον αὐτὸν ὁρίζοντα ἀνατέλλουν ἀστερισμοὶ λαμπρότεροι τῶν προσδοκῶν σας! ἀνατέλλουν ἐνίοτε αὐτοὶ ἥλιοι, πᾶμφωτα μεγαλείου!

Πειθῆντον τέκνον ἡ εὐλογημένη τῆς Ναζαρέτ νεῆς, μνηστέμεται τὸν ὑποδεικνύοντα ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς, ξυλουργὸν Ἰωσήφ. Εἶναι κατὰ πολὺ μεγαλύτερός τῆς καὶ μὲ εὐτελὴ ἔργασιν. Εἶναι ὅμως ἡ ἐπιθυμία τῶν γονέων τῆς ... Ἡ μνηστέμεται Παρθένος τῆς Ναζαρέτ, ἐξαιρουμένη νὰ ἀπολαμβάνῃ τῶν πνευματικῶν ἐκείνων ἀπολαύσεων ποὺ παρέχει ἡ μελέτη τῶν γραφῶν καὶ ἡ ἀσκησις τῆς ἀρετῆς. Ὡς λευκονάτη περισσότερο ὑπερίπταται τοῦ περιβάλλοντός τῆς καὶ πετῶσα ἀπὸ λαλίας εἰς ἐλαίαν κομίζει πάντοτε εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς πατρίδος τῆς, εἰς τὸ μικρόν τῆς χωρίον τὴν Ναζαρέτ τὸν κλάδον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δόξης, τὸ πρότυπον τοῦ παρθενικοῦ τῆς βίου. Τὴν ὑπερόχον παρ' ἑαυτὴν ἑναρέτου ἐν τῇ κόσμῳ ζωῇ! Δύο κέντρα εἶναι εἰς αὐτὴν γνωστά: Ὁ Νὰς ἐνθα ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν Θεὸν διὰ τῆς προσευχῆς καὶ ὁ ποῖος εἶναι ἡ πνευματικὴ τῆς πατρὸς καὶ οἶκος τῆς ἐνθα διδάσκεται τὴν στοργὴν ἀπὸ τῆς Ἄννης καὶ τὸν Ἰωακείμ καὶ ἀναμειβεῖ αὐτοὺς διὰ μιᾶς ἀπεράντου ἀγάπης καὶ ὑπακοῆς.

Ὁ ἐπίγειος ὅμως αὐτὸς ἄγγελος δὲν εἶναι μόνον τὸ δῶρον τῆς θεϊκῆς ἀγαθότητος πρὸς τὸν Ἰωακείμ καὶ τὴν Ἄνναν. Εἶναι συγχρόνως καὶ τὸ ὄργανον τῆς Θείας Προνοίας διὰ τὴν Σωτηρίαν τοῦ Ἀνθρωπίνου γένους. Εἶναι ἡ «παρθένος» περὶ τῆς ὁποίας σαφῶς ἐκτελεσθῇ πρὸ 800 ἐτῶν ὁ Ἰσραὴλ λέγων: «Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἔξει καὶ τέξεται ἐν γαστρὶ καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ».

Εἶναι ἑκείνη, τῆς ὁποίας ὁ Ὑπερφυσικὸς καρπὸς θὰ συνέτριβε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐξαπατήσαντος τὴν Ἐβὲν Δράκοντος. Αὐτὴ ὡς «αὐτὴ μυστικῆς ἡμέρας» θὰ ἔφερ' εἰς τὸν κόσμον ἑκείνον περὶ οὗ ὁμιλοῦν ὁ Θεὸς ἐν τῇ Παραδείσῳ πρὸς τὸν ὄφιν ἔλεγε: «Αὐτὸς σου συντρί-

ψει κεφαλὴν».

Αὐτὸ «ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» ὁ Ἀρχάγγελος τῶν οὐρανίων στρατιῶν Γαβριὴλ ἐπισκέπτεται τὴν Ναζαρέτ καὶ ἀπαγγέλλει πρὸς τὴν Παρθένον τὸ οὐράνιον μήνυμα: «Χαίρε γεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ... Μὴ φοβοῦ Μαριάμ, εὖρες γὰρ χάριν παρά τῷ Θεῷ καὶ ἰδοὺ συλλήψει σὶν ἐν γαστρὶ καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν».

Σκηπὴν ὑπέροχη καὶ Θεία. Σκηπὴν ὁμοιάζουσα κατὰ πάντα μὲ τὸ παραδεισιακὸν περιβάλλον τῶν πρωτοπλάστον. Διαφέρουσα ὅμως ἐκείνου κατὰ τὰ πρόσωπα καὶ τὰς ἐνεργείας τῶν. Ἐκεῖ μὲν ὁ Ὅρις καλεῖ πρὸς ἐπανάστασιν τὴν Ἐδὴν. Ἐδὼ ὁ Ἀρχάγγελος καλεῖ πρὸς Ἀνάπλασιν τὴν Παρθένον. Ἀμφότεροι ὑπόσχονται μεγαλεία. Ὁ εἰς ὅμως συναντᾷ ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ ἐπιτυγχάνει τὴν πτῶσιν. Ὁ ἕτερος συναντᾷ ἄκραν ταπεινοφροσύνην καὶ θριαμβεῖ. Ἐκεῖ μὲν ἀκολουθεῖ πτῶσις, ἐδὼ δὲ ἀνόρθωσις. Οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς Παρθένου πρὸς τὸν Οὐράνιον Ἐπισκέπτην. «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμα σου».

Οὕτω ἡ Ναζαρέτ, πόλις τοῦ οὐρανοῦ μηνήματος ἀποκτὰ παγκόσμιον σημασίαν καὶ ἀποβαίνει τὸ ἐπίκεντρον τῆς προσοχῆς τῶν πανανθρωπίνων ὁμμάτων...

Ἡ περιεργὴ αὐτὴ κωφορία τῆς Παρθένου, προκαλεῖ τὴν εὐσυνείδητον ἐπαγγελίαν τοῦ σώφρονος Ἰωσήφ «ὅς τις ἔλθῃ ἐνδοθεν ἔχων λογισμὸν ἀμφὶ βλῶν ἐταράχῃ». Τὴν λοιπόν, τὸ παρθενικὸν αὐτὸ ἀπάνθισμα τῆς Ναζαρέτ, τόσον ὑπόβως ἐξηπάτησε τὴν σωφροσύνην τοῦ γέροντος; Ποία ἡ θέσις τοῦ ἐναντι τῶν γονέων τῆς; Τὴν ὥφειλε νὰ πράξῃ κατὰ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου; Ἐπρεπε νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὸν λιθοβολισμὸν; Ἰδοὺ τὰ προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν σώφρονα Ευλουργόν.

Ἀλλὰ τὰς ἀπορίας τοῦ ἐπιλύει θαυμασὸς ὡς ἡ Θεία Πρόνοια. Τὸν πληροφορεῖ περὶ τῶν γεγονότων καὶ τοῦ προσδιορίζει τὴν ἀποστολὴν τοῦ «Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος, ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων. Ἰωσήφ υἱὸς Δαυεὶδ, μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαρίαν τὴν γυναικαν σου, ἐξ ἧς γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἔσ' Ἰησοῦς υἱὸς Ἀβραάμ».

Λόγοι ἅπλοιοι, λόγοι ὑπέροχοι. Λόγοι ἀποδεικνύοντες τὴν Σοφίαν καὶ τὸ Σχέδιον τῆς Θείας Προνοίας. Ὁ Ἰωσήφ, ἀνὴρ δίκαιος καὶ σώφρων δὲν θὰ εἶναι ὁ σύζυγος τῆς Παρθένου, ἀλλὰ θὰ εἶναι ὁ προστάτης αὐτῆς καὶ τοῦ θείου βρέφους.

Ἐνεργουσα ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἡ Θεία Πρόνοια, οὐδέποτε προβαίνει εἰς ἐπιδείξιν δυνάμεως καὶ ἀσκόπου θαυματουργίας. Ἡ αὐτὴ τῆς ἐνεργείας τῆς ἔγκειται εἰς τὴν ἀρίστην ἐπιλογὴν, ἀρίστην μέσων διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν βασικῶν τῆς σκοπῆς. Ἡ τοῦ ἀδύνατον παρθένος — Μητὴρ νὰ ἐπαρκεσθῇ εἰς τὰς φροντίδας καὶ μερίμνας τῆς προστασίας τοῦ θείου βρέφους τῆς. Ἡ τοῦ ἀδύνατον νὰ ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὴν κακίαν καὶ αὐθάρδειαν τῆς κοινωνίας.

Αὐτὸ ἡ Θεία Πρόνοια, ἡ ἐκλέξασα αὐτὴν πρὸ τῶν αἰώνων διὰ τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ἐξα-σφαλίζει εἰς αὐτὴν πραγμασίαν, φρουρὴν καὶ συνοδόν, τὸν σώφρονα Ἰωσήφ.

Πόσον ὑπερόχως ἐργάζεται ἡ Θεία Πρόνοια! Πόσον ἀθρόβως ἐνεργεῖ! Ἀλλὰ καὶ πόσον ὀφείλομεν νὰ προσέχωμεν νὰ ἀνακρίνομεν εἰς τὸ βάθος τῶν εἰκόνων τῆς αὐτοῦ τῶν γεγονότων καὶ νὰ μὴ κρίνομεν «κατ' ὄφιν».

Ἡ ἡμέρα τοῦ υπερφυσικοῦ τοκετοῦ πλησιάζει. Τὸ Δόγμα τοῦ Καίσαρος Αὐγουστοῦ, φέρει τὴν παρθένον καὶ τὸν προστάτην τῆς εἰς τὴν μικρὰν πόλιν τὴν Βηθλέεμ. Πόλις ἀσημὸς καὶ ἀφανής. Πόλις ὅπως τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἀφάνιζε τὰς νοσταλγικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ. Καὶ ἀνέμενον ἐξ αὐτῆς, διότι εἶχον ἀναγνώσει εἰς τὰς γραφὰς τῶν προφητῶν: «Καὶ Σὺ Βηθλέεμ Γῆ Ἰούδα οὐδὲν ἔλαττον ἐλαττωμένη, εἰ ἐν τοῖς ἡμετέροις Ἰούδα» ἐκ σου γὰρ ἐξελεύσεται ἡγοούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

Κοινωνικά Ζητήματα

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ

«Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὤψωσε ταπεινοὺς»

Εἰς τὸν ἐπισκέπτην τῆς Φάτνης, ὅστις ἀκολουθῶν τὴν προτροπὴν τοῦ ψαλμοδοῦ «Λεῖτε ἰδωμεν πιστοὶ τοῦ ἐγεννηθῆ ὁ Χριστὸς» μεταβαίνει διὰ τῆς εὐσεβοῦς φαντασίας του εἰς τὴν Βηθλεὲμ, προξενεῖ ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἢ σύνθεσιν τῶν προσκυνητῶν τοῦ Ὁρανοῦ Βρέφους. Οὕτω βλέπει γονυπετεῖς πρὸ τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ τῆς Ἀγάπης καὶ τὸν πτωχὸν καὶ ἄσημον ποιμένα τῆς Βηθλεὲμ ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπιφανῆ καὶ ἐνδοξον Βασιλεῖα τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς τοὺς δύο συνδέει ἢ πρὸς τὸ Βρέφος εὐλάβεια. Εἰς ἀμφοτέρων τὰς καρδίας ἀντανακλάται ἢ ἐκ τοῦ Βρέφους ἐκπηγάζουσα ἀγάπη. Ἀντανακλωμένη δὲ πληροῖ φωτὸς καὶ χάριτος τὰς καρδίας καὶ ἐπισκιάζει τὰ ἐκ τοῦ συμφέροντος καὶ διαφορᾶς κοινωνικῶν τάξεων μίσση. Κοινωνικὸν Θαῦμα! Παρατηρήσατε τοὺς συνδεθέντας πρὸ τοῦ Θείου Βρέφους, διὰ μέσου τῶν αἰώνων: Διαιληκτίζονται, συγκρούονται, ἀλληλοσπαράσσονται. Ἡ ὥραία αὐτῇ Εὐκὼν ἀποτελεῖ τὸ προοίμιον τοῦ Κοινωνικοῦ. Θριάμβου τοῦ Θείου Βρέφους.

Ἐκτοτε μία νέα περίοδος ἀρχίζει διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς νέας περιόδου: ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, ἡ ἀνάδειξις τῆς ἀγάπης ὡς ἀρχῆς συνδεούσης τὰ πλέον ἐτερόκλητα ἐν τῇ κοινωνίᾳ πράγματα καὶ πρὸ παντὸς ἢ δυνατότης, ἥτις διωχευέθη, τρόπον τινά, εἰς τὰς φλέβας τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ἐξαγγελλόμενα ἰδανικά.

Μελετῶν ὁ ἐρευνητὴς τὴν πρὸ Χριστοῦ ἱστορίαν αἰσθάνεται μίαν μελαγχολίαν καὶ μίαν αἰσχύνην διὰ τὰ ὅσα συνέβησαν. Οἰδιπόδειοι μίξεις, θυνέστια Λαίπνα, παντὸς εἶδους βαρβαρότητες καὶ αἰσχουρογία ἀπετέλουν τὸ περιεχόμενον τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων. Τὸ πνεῦμα τῆς ἐκδικήσεως ἦτο ἡθικὸς νόμος σεβαστός. Ἀρκεῖ νὰ λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Μωσαϊκὴ νομοθεσία, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο, ὡς ἡ ἀποκορύφωσις τῆς ἀνθρωπίνης ἠθικῆς, ἐθεώρει ὡς ὑπερτάτην νομικὴν ἀξίαν τὸ «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὁδόντα ἀντὶ ὁδόντος». Ὁ Σεβασμὸς πρὸς τὸν αἰχμάλωτον, ἦτο τι ἄγνωστον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην· ἐπὶ πάνιν δὲ τοῦτοις ὁ ἐλαχθέστα ὡς θεσμὸς τῆς δουλείας ἀπετέλει τὸ χαρακτηριστικὸν γνῶρισμα τῆς προχριστιανικῆς κοινωνίας· ἄνθρωποι ζημιώσαντες ἀπὸ τὸν πόλεμον ἀπώλεσαν πᾶν ὕλικόν ἐφόδιον καὶ διὰ τὰ ἐπιζήσουν διέθεσαν τὸν ἑαυτὸν τοὺς εἰς τοὺς ἰσχυροὺς. Διὰ τοῦ γεγονότος ὁμοῦ αὐτοῦ ἀπέκλεισαν ἐξ ἑαυτῶν πᾶν πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν δικαίωμα, μεταβληθέντες εἰς ἀγγυρόνητα ζῶα.

Ἀφ' ἧς ὁμοῦ ἐποχῆς ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης ἔλαβε ἀνθρωπίνην μορφήν, ὁ ἄνθρωπος ἀναβιβάζεται εἰς ἄλλον ἐπίπεδον. Δὲν εἶναι πλέον τὸ τυχαῖον δημιουργημα ἡδυστατῶν νοκτερινῶν περιπτώσεων, δυνάμενον ἐν ἀνάγκῃ, νὰ φερῇ εἰς τὸν Ἰβρεὺν ἢ

τὸν Καΐδα, ἀλλ' εἶναι ἡ σεβαστὴ ἐκείνη προσωπικότης, ἥτις ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ ὠρισμένον ἐν τῇ γῇ σκοπὸν, δικαιουμένη ὡς ἐκ τούτου τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἄλλων καὶ τῆς φροντίδος τῶν ὑπευθύνων γεννητόρων. Κατακρημνίζονται τὰ διαχωρίζοντα τοὺς ἀνθρώπους τείχη καὶ ἡ πίστις πρὸς τὸ θεῖον Βρέφος συνενώνει ἅπαντας καθιστῶσα αὐτοὺς ἴσους ἐναντι τοῦ ἀγαπομένου καὶ λατρευομένου Θεοῦ. Ὁ Παῦλος, ὁ βαδὺς αὐτὸς ἐρμηνευτὴς τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος, διακηρύσσει «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι ἐλεύθερος ἢ δοῦλος, οὐκ ἔνι ἄρσεν ἢ θῆλυ, πάντες γὰρ ἐν ἑσμέν Ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Τῆς ὑπερόχου αὐτῆς ἀρχῆς πρακτικὸν ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε ἡ κατήργησις τοῦ θεσμοῦ τῆς δουλείας.

Οὕτω ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς καὶ εἰς τοὺς δούλους ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἐλευθέρους. Καὶ τοὺς δύο ἐτίμησε διὰ τῆς ἰδιότητος τοῦ πιστοῦ. Ἐνήργησε τὴν ἀπελευθέρωσιν πλείστων ὄσων δούλων καὶ πρὸ παντὸς ὑπεχρέωσε τοὺς κυρίους νὰ σεβασθῶσιν τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν τῶν συνανθρώπων των, τῶν δούλων.

Μελετῶν κανεὶς τὸ ὑπέροχον κοινωνικὸν πονημάτιον τοῦ Ἀπ. Παύλου, τὴν πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολήν του εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν βαθεῖαν ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν ἔσχε ἡ Χριστιανικὴ πίστις ἐπὶ τὰ ἥθη τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Ὀνήσιμος δοῦλος τοῦ πλουσίου Φιλήμονος, ἐδραπέτευσε τῆς οἰκίας του φέρον πιθανῶς μεθ' ἑαυτοῦ ἀρκετὰ κλοπιμαῖα εἶδη. Τὸ πνεῦμα τῶν νόμων ἦτο ἀτεγκτον. Ὁ Ὀνήσιμος καταφεύγει εἰς τὴν πολυθύρβον Ρώμην ἐλπίζων νὰ ζήσῃ λαθραίως μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀνθρώπινον μωσαϊκόν. Συλλαμβάνεται ὁμοῦ ἀπὸ τὴν εἰδικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ῥίπτεται εἰς τὴν φυλακὴν. Ἡ τύχη του κατὰ τοὺς Ρωμαίους νόμους ἦτο γνωστὴ. Ἡδύνατο νὰ φονευθῇ διὰ χειρὸς τοῦ κυρίου του ἢ νὰ οὐδεμιᾶς ἄλλης διατυπώσεως καὶ μεθ' οἷας ευκολίας σφάζει τις δραπετεύσαντα ἐκ τῆς αὐτῆς ἀλέκτορα. Συνδεόμενος ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἀπ. Παύλου, δεσμίου καὶ αὐτοῦ ὄντος, ἀποστέλλεται πρὸς τὸν Φιλήμονα πρὸς ὃν ὁ Μέγας Λεσμώτης γράφει «ἀνέπεμψα σοι αὐτόν... ἵνα αἰώνιον αὐτὸν ἐπὲ χῆς, οὐκέτι ὡς δοῦλον, ἀλλὰ ὑπὲρ δοῦλον, ἀδελφὸν ἀγαπήτῃ» 11—16. Ἀξιοὶ δηλαδὴ ὁ Παῦλος πρᾶγμα πρωτάκουστον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἀναβιβάζει τὸν δοῦλον εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μετὰ τὸν κύριον ἀποκαλῶν αὐτοὺς ἀδελφοὺς. Διὰ τὰ ἀνταληφθῇ δὲ ὁ ἀναγνώστης τὸ μέγεθος τῆς ἀξιόσεως τοῦ Παύλου, ὃς νομίζει ὅτι καλεῖται παρὰ γνωστοῦ τινός, νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀδελφὸν, νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὸν ἐκτιμῇ, τὸν ὑπομονητικὸν ὄνον. Καὶ ἐν ταῦτοις τὸ κατώρθωσεν.

Ἡ δὲ περίπτωσις τοῦ Ὀνησίμου καὶ τοῦ Φιλήμονος εἶναι μία ἀπὸ τὰ ἀπαίρους εἰς τὴν Χριστιανικὴν ἱστορίαν. Ὁ Εὐσεβὴς ἀναγνώστης ὅς προσέει πρὸς στιγμὴν τὰς κατακόμβας διὰ τὰ ἴδη ἐναγκαλιζόμενος καὶ δεχομένους ἢ τὸ ἱερὸν βίβλημα παρὰ χειρὸς τοῦ ἱερέως ἢ τὸ κοπτερόν ξίφος παρὰ

χειρὸς τοῦ Δημίου, τὴν Ῥωμαίαν Δέσποιναν μετὰ τῆς δούλης της. Ποσάκις εἰς τὰ συναξάρια δὲν ἀναγινώσκουμεν Μάρτυρας ἁγίας καὶ ἁγίους αἰτινες ἦσαν δούλοι καὶ κύριοι. Εἰς τὰς 2 Φεβρουαρίου ἐορτάζει «ἡ Ἁγία Μάρτυς Περεπέτου καὶ ἡ δούλη αὐτῆς Φηλικιτάτη».

Ἀλλὰ τὰ κοινωνικὰ θαύματα τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἄπειρα. Τὸ βάραθρον τοῦ Ταυγέτου, εἰς ὃ ἐρρίπτοντο οἱ ἀνίκανοι διὰ τὴν ζωὴν, διεδέχθη τὸ ἄστυλον τῶν ἀνιάτων εἰς ὃ εὗρισκον ἀνακούφισιν οἱ ἰσόβιοι δεσμῶται τοῦ πόνου. Ἡ δὲ κοινωνία ἀνεῦρε εἰς τοὺς δεσμώτας αὐτοὺς, ὑπερέχους φυσιογνωμίας, αἱ ὁποῖαι ἀντὶ νὰ καλύψουν τὰς χαράδρας κατηύγασαν τὴν κοινωνίαν μετὰ τὴν πνευματικὴν τους ἀνταύγειαν. Μία τοιαύτη ὑπέροχος μορφή εἶναι καὶ ἡ σύγχρονός μας Ἑλβετίς Ἑλένη Κέλλερ, τυφλὴ καὶ κοφάλαλος ἐκ γενετῆς. Αὕτη βέβαια ἐάν ἐγεννᾶτο εἰς τὸ κράτος τοῦ Λυκούργου δὲν θὰ ἐπέλεξε οὐτε δύο μῆνας. Περιβληθεῖσα ὅμως ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν φιλανθρωπίαν ἐξελίχθη εἰς τὸ συγανήσαν τὴν ἀνθρωπότητα θαῦμα, τῆς διαλεγομένης, τῆς συνομιλούσης καὶ τῆς ἐκλεκτῆς χριστιανικῆς καλλιτέχνης. Τὸ χριστιανικὸν συναίσθημα τῆς φιλανθρωπίας ἐξεκάλυψε τὸν ἐρυθρὸν Σταυρὸν, ὅστις θάλπει τοὺς αἰχμαλώτους; καὶ ἐν γένει ἀνακουφίζει τὰ θύματα τῆς πολεμικῆς μανίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπέδρασε εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν διαφόρων νομικῶν μορφῶν καὶ ἐπέβαλεν τὴν ιδεαντικὴν συγγνώμης καὶ τῆς ἐπικεικίας. Συνέστησε τὴν χριστιανικὴν οἰκογένειαν καὶ ἀνέδειξε τὴν γυναῖκα ἡγεμονίδα νοῦ οἴκου της. Καὶ τί δὲν ὀφείλει ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ βρέφους; Διεσάλπισε ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις ὡς κατὰ τὸ καινοφανὲς καὶ τὸ πρωτόκουστον «τὴν διακήρυξιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου». Πολὺ ὅμως πρὸ αὐτῆς τὸ ἀνδρωδὲν Θεῖον βρέφος, προσέφερεν ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ λόττον, χάριν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος ἀποτυπώσας δι' αἱματίνων γραμμῶν, ἐπὶ τοῦ στερεώματος τῆς ἱστορίας τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν.

Πάντα δὲ ταῦτα ἐπετεύχθησαν διὰ τῆς μυστικῆς ἐκείνης δυνάμεως τοῦ χριστιανισμοῦ ἡ ὁποία δὲν ἔχει ὅλκιον χαρακτῆρα καὶ ἡ ὁποία ἐκπηγάζει ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ Θεοῦ Βρέφους παρεχομένης εἰς τοὺς ἐπιζητούντας αὐτήν.

Καὶ πράγματι ποία ἀνθρωπίνη Σοφία ἢ ποία ἐπιστημονικὴ ἐξέλιξις ἠδύνατο νὰ μεταβίβη τὸν ἀσπαγα τελὸνν εἰς φιλάνθρωπον, τὴν βεβρωμένην πόρνην εἰς φωτεινὴν Μυροφόρον; Ποῖον ἀνθρώπινον κατασκευάσμα θὰ ἠδύνατο νὰ ἰδρύσῃ ἐπὶ τοῦ ἀμφιθεάτρου τῆς Ρώμης εἰς ὃ κατασπαράσσοντο τὰ μέλη ἀτυχοῦς δούλου, ὑπέροχον Ναὸν εἰς ὃν νὰ τιμᾶται ὁ κατασπαρχθεὶς δούλος ὡς ἀθλοφόρος ἄγιος; Πότε ἀγράμματος ἀλιεὺς «ιδιώτης τῷ λόγῳ ἠδυνήθη νὰ ἐκμυθεύσῃ τὴν δύναμιν τῶν δυνατῶν» καὶ νὰ περιφρονήσῃ τὴν «σοφίαν τῶν σοφῶν»; Ὁ! πάντα ταῦτα μαρτυροῦν ὅτι τοῦ Θεοῦ βρέφους τὸ βασταζόμενον εἰς τὰς ἀγκάλας γῆνης μητρός, εἶναι πάντοτε καὶ ἀνάγκη τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἀπαντῶν εἰς νοσταλγικὰς προσδοκίας τῆς ἀνθρωπότητος ἐγένετο ἀνθρώπος χάριν τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ σήμερον ἡ Φάτιχη τῆς Βηθλεὲμ ἀποτελεῖ τὸν Φάρον τῶν ἐλπίδων μας. Ὁ ἀνθρώπος κατέχει

ὅλὸν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πλείστας ὅσας μηχανικὰς ἐφευρέσεις. Εἶναι ὅμως ἀσθενὴς ἐν τῇ δυνάμει τοῦ καὶ ἐυστυχὴς ἐν τῷ πλούτῳ του. Θὰ ἀντήλλαξε πάντα τὰ κατεχόμενα εἰς τὰς χεῖρας του, χάριν μιᾶς ὄρας ἡρεμίας καὶ εὐτυχίας. Καθ' ἐκάστην διερωτᾶται: Πότε ἄραγε θὰ ἐκτραγῇ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ὁ ἐφιάλτης τῆς ἀτομικῆς βόμβας; Ἡ ἀγωνία δὲ σὺδὸλος παύει νὰ ὑφίσταται μετὰ τὴν σκέψιν ὅτι ἡ ἀτομικὴ βόμβα ἀποτελεῖ τὴν κορωνίδα τῆς ἐφευρετικότητος του. Θὰ ᾔχετο νὰ ἦτο ἡ ἐφεύρεσις αὕτη ἐνταφιασμένη εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμαθείας καὶ ἀπισθοδρομικότητος καὶ νὰ ἦνθη ἐπὶ τοῦ τάφου της ἡ εἰρήνη, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρά.

Ὁ! καὶ υφασμένη ἀπὸ τὴν Σοφίαν Σου καὶ τὴν Ἐπιστήμη σου ἀνθρωπότης πάρε τὸν δρόμον τῆς Βηθλεὲμ καὶ ζήτησε τὴν Φάτιχη τῆς ἀγάπης. Μέσα σ' αὐτὴν γονάτισε μπροστὰ στὸ Θεῖο Βρέφος καὶ ἀντήλλαξε σὲ μιὰ νοσταλγικὴ θέα τοῦ προσώπου του, θάρος, ἐλπίδα καὶ δύναμι γιὰ νὰ δημιουργήσῃς αὐτὸ ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Σοφία, ὁ Πλοῦτος γιὰ νὰ ἰδρύσῃς τὴν ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΟΥ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟ 1948

(Συνέχεια ἐκ τῆς 2ας σελίδος)

χὴν ἔχουσιν σχετικὴν ὁμοιότητα μετὰ τῆς παρουσίας. Εἰς οἰκτρὰν τότε πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν κατάπτωσην καὶ διαφθοράν ὁ ἀνθρώπος, εἰς παρομοίαν καὶ σήμερον! Ἐν μέσῳ γενικῆς ἀδιαφορίας καὶ ψυχρότητος ἔξω τὸτε οἱ ἀνθρώποι, ὁμοίως καὶ σήμερον.

Χριστοῦγεννα τότε, Χριστοῦγεννα καὶ σήμερον. Ἀλλὰ φεῖ! τὸ φῶς τῆς Βηθλεὲμ τότε διέλυνε τὰ σκοτὴ καὶ ἐξηφάνισε τὴν σκάν καὶ ἡ ἀνθρωπότης δι' αὐτοῦ μετεκινήθη εἰς ὀρίζοντας ἀπλέτου καὶ Θεοῦ φωτὸς μετὰ τὴν δὴ ἀμὴν τοῦ ὁποίου ἐδημιούργησε νέον πολιτισμὸν τὸν χριστιανικόν, τὸν πολιτισμὸν τῆς ἀγάπης!

Τὸ φῶς Θεῖον καὶ ἅγιον ἐσχύθηκε ἀπὸ τὴν φάτιχη ἐκείνην τῆς ἁγίας Βηθλεὲμ τὴν ἄραν ἐκείνην τὴν ἁγίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξεδήλωσε διὰ τῆς παρουσίας Του ὁ Μέγας Θεὸς τὴν ἄπειρον ἀγάπην Του πρὸς τὸν ἀνθρώπον;

Χριστοῦγεννα σημαίνει φῶς! φῶς ἀγάπης, ἐλέους, οἰκτιρῶν, εἰρήνης, σωτηρίας. Φῶς προόδου, ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ, ἀληθινῆς σοφίας, ἀξιοποίησις τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ σημαίνει Χριστοῦγεννα.

Καὶ τώρα μετὰ χίλια ἐννεακόσια τεσσαράκοντα ὀκτὼ Χριστοῦγεννα, διὰ τὸ αὐτὸ τὸ Θεῖον φῶς τῆς Βηθλεὲμ δὲν λάμπει τόσῳ, ὅσῳ τότε; Διὰ τὸ θέλει νὰ κρύπτῃ τὰς θείας καὶ εὐεργετικὰς αὐτοῦ ιδιότητας; Μήπως ἔχασε τὴν δύναμιν του, ἢ μήπως ὑπάρχει λόγος σπουδαῖος ἐνεκεν τοῦ ὁποίου περιορίζῃ τὴν λάμψιν του καὶ τὴν δύναμιν του;

Δὲν ἔχασε τὴν δύναμιν του ὅχι, ὁ Θεὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας ἄλλα λόγος σπουδαῖος ὑπάρχει, ἐνεκεν τοῦ ὁποίου περιορίζῃ τὴν λάμψιν του καὶ τὴν δύναμιν τοῦ φῶς τῶν Χριστοῦγεννῶν καὶ ἀρνεῖται νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα

NAZARET - ΒΗΘΛΕΕΜ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

λαὸν μου τὸν Ἰσραὴλ.»

Πότε ἴμως καὶ π. ς θὰ ἐγεννᾷ ὁ τὸ Δαυϊτικὸ αὐτὸ πριγκιπόπουλο; Ποιὸ παλάτι θὰ τὸ φιλοξενούσῃ; Ποιὸς θὰ ἦταν ὁ Δοξαζήμενος πατέρας του καὶ ἡ τιμημένη μητέρα του; Νὰ τὰ ἐρωτήματα τῆς ταλαιπωρημένης ἀνθρωπίνης ψυχῆς! Νὰ ὅμως καὶ ἡ Νύχτα ποὺ θὰ ἐδίδε τὴν ἀπάντησιν εἰς αὐτά, πραγματοποιοῦσα γεγονότα ἀνωτέρα τῆς ἀνθρωπίνης προσδοκίας.

Ἔτσι μιὰ χειμωνιατικὴ βραδύα τοῦ Δεκεμβρίου ἐμφανίζεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Παρθένου ὑπὸ μορφὴν ἀριγεννήτου βρέφους ὁ Προαιώνιος Θεός. Ὁμολογούμενος μεγαλύτερον θαῦμα αὐτοῦ δὲν εἶδεν ἡ ἀνθρωπότης. «Θεὸς τὸ τεχθέν, ἡ δὲ μήτηρ Παρθένος, τί μείζον ἄλλο καινὸν εἶδε ἢ κτίσις;» Ἡ δὲ αἰτία τοῦ ἀνεκφράστου αὐτοῦ θαύματος ἡ Ἀγάπη. Ὡ! θεία ζέξις ποὺ λείπεις πνίτα ἀπὸ τὶς ψυχὰς μας καὶ σὲ ἀντικαθιστᾷ συνήθως ἡ ὑποκρισία καὶ τὸ ψεύδος! Ἐνα Θεὸς ἔκανε ἄνθρωπο πόσο μπορεῖς πραγματικὰ καὶ τὸν ἄνθρωπο νὰ τὸ κάνει Θεός!

Ἐκεῖνο ποὺ περιβάλλει μὲ φωτιστέφανο ἀφθάστου μεγαλοπρεπείας τὴν πολυχρὴν τῆς Βηθλεὲμ εἶναι ἡ ἀπέραντος ταπεινότης ποὺ περιβάλλει ἡ Φάτιν. Ὁ γεννηθεὶς Θεὸς δὲν ἀνακλίνεται σὲ χρυσοποικιλτα παλάτια. Μερικὰ ἄχυρα χρησιμεύουν γιὰ βασιλικὸ λίκνο. Δὲν περιβάλλουν τὸν τεχθέντα βασιλέα δορυφόροι. Γονατισμένη ἡ Παρθένος μπροστὰ του, θαυμάζει. Πέρα πέρα δειλὰ ὁ γέρος προεσβύτης ἀναλογίζεται τὴν τιμὴν ποὺ τοῦ ἐδόθη νὰ γίνῃ παραστάτης τοῦ Θεοῦ του.

Καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ δόξαλαμπρο προσώπκι τοῦ ἀχρόνου βρέφους «Ἐγὼ βοῦς τὸν κτησάμενον αὐτὸν» ἐλέγχων τὸν Ἰσραὴλ καὶ ὅλον τὸν κόσμον ὅστις αὐτὸν «οὐκ ἔγνω».

Σκηνὴ ποὺ δὲν θὰ σβύσῃ ποτὲ ἀπὸ τὰς συνεδήσεις τῶν λαῶν, ὅσον καὶ ἂν οὐρλιάξῃ ὁ παγερὸς ἄνεμος τοῦ ὕλισμου καὶ τῆς ἀπιστίας. Σκηνὴ μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἀναζητεῖ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν «κατ' εἰκόνα» αὐτοῦ πλασθέντα ἄνθρωπον, εἰς τὴν πρωτέραν μακαριότητα. Σκηνὴ ποὺ μὲ τὴν ταπεινότητά της καὶ τὸ ἀπλοῦς τῆς Μεγαλειῶς συνήρασε κάθε εὐγενικὴ ψυχὴ καὶ τὴν ἔκανε προσκυνητρία τῆς Ἀφθάστου Θεϊκῆς ἀγάπης.

Ὡ! Ναί! Πρῶτα συναρπάζει τὰ λεβεντόκορμα τοῦ πανόπουλα τῆς Βηθλεὲμ, ποὺ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους πληροφοροῦνται τὸ θαῦμα. Τὰ συναρπάζει καὶ τὰ μεταβάλλει σὲ ποιητὰς τοῦ θείου μεγαλείου. Πόσο ἁρμονικὰ συνοδεύουν μὲ τὴν γλυκὴ φλογέρα τους, τὸ τραγοῦδι

τὰς εὐεργετικὰς ιδιότητάς του.

Νέον παραστράτημα τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν παρέσυρεν ὁ νεοφανὴς ψευδοπολιτισμός. Αὐτὸ τὴν ἔφερε μακρὰν τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Θεὸς τώρα θέλει ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος ν' ἀντιληφθῇ τὸ παραστράτημά του καὶ μέσα εἰς τὸν μέγαν του πόνον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ Θεοῦ φωτὸς τῶν Χριστουγέννων καὶ νὰ τὸ ἀγαπήσῃ διὰ πάντα καὶ ποτὲ πλέον νὰ μὴ ζήσῃ χωρὶς αὐτό.

Μία ἐλπίς λάμπει περὶ τῶν παγκοσμίων γεγονότων, ἐλπίς ἥτις ὑπόσχεται καὶ διαβεβαίει, ὅτι δὲν εἶναι μακρὰν τὰ πρῶτα Χριστουγέννα! Ἐλπίς ἥτις διαβεβαίει ὅτι τὰ χίλια ἐννεακόσια τεσσαράκοντα ὀκτὼ Χριστουγέννα εἶναι τὰ τελευταῖα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν ὁμοιάζουν μὲ τὰ πρῶτα.

Θὰ ἔλθουν τὰ πρῶτα Χριστουγέννα καὶ θὰ ἀκουσθῇ γλυκὺς καὶ πάλιν ὁ ὕμνος τῶν ἀγγέλων «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ» καὶ ὁ ἥλιος τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Δικαιοσύνης θὰ περιλούσῃ ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα καθὼς καὶ τότε εἰς τὰ πρῶτα Χριστουγέννα.

τῶν ἀγγέλων ποὺ ἔφερε καὶ φέρνει ρίγη στὶς ἀνθρώπινες ψυχάς!

Πολλὰς μουσικὰς συμφωνίας ἀκούσε ἡ Γῆ. Ἄλλες ἐξυμνοῦσαν τὸν Ἐρωτα, ἄλλες τὴν ἀνδρεία, ἄλλες τὸ πολεμικὸ μεθῶσι. Μόνον ὁμως ὁ ἀγγελικὸς ὕμνος τῆς Βηθλεὲμ, ποὺ τὸν συνόδευσε ἡ ποιμενικὴ φλογέρα, στάθηκε ὁ πανανθρώπινος ὕμνος...

Ναζαρέτ — Βηθλεὲμ! Φωτολουσμένα ἀπὸ τὴν θείαν Χάρτι ζωοιοῦσάνια. Νοσταλγικὰ ἡ διάνοιά μας σὰς ἐπισκέπτεται γιὰ νὰ ἀπαδόσῃ εὐλαβικὰ τὸν φόρο τοῦ Σεβασμοῦ ποὺ σὰς πρέπει. Ἄσχημα γεωγραφικὰ σημεῖα τοῦ κόσμου, εἰσθε πάντα οἱ ἀπέραντες σὲ ἀξία ἱστορικὰ καὶ θεησκοπικὰς ἐκτάσεις. Ἐοὺ Ναζαρέτ μᾶς χάριτες τὴν «ἀγνὴ τῆς Μουσικῆς ἡμέρας», τὴν χιλιτραγουδημένη «ἀνύμφευτον Νύμφην», τὴν ὑψηλότεραν τῶν οὐρανῶν καὶ καθαρώτεραν λαμπρότητον ἡλιακῆν, τὴν Ἑλληνόμορφον καὶ Οὐρανόφυγον Παρθένον.

Σὲ σὲ λοιπὸν εὐλαβικὰ ἡ ἀνθρωπότης θὰ στρέψῃ τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς της καὶ θὰ ἀναζητῇ εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς κρίνας σου, εἰς τοὺς λόφους καὶ τοὺς ἀγρούς σου, νὰ ἀνεύρῃ τὸ οὐράνιον ἰδανικὸν τῆς παρθενικῆς ζωῆς, διὰ νὰ σφρηλατήσῃ μὲ αὐτὸ τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰ ἦθη τῶν παρθένων της, τῶν ὁποίων ἡ παρθένος σου «τεῖχος ἐστὶ» καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας νὰ ἀναδείξῃ τὰς εὐλαβεῖς μητέρας ποὺ θὰ ἀναπληρώσουν τὰ θύματα τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ὁδικίας.

Καὶ σὺ Βηθλεὲμ πατρίδα τῆς ἀγάπης, ξύπνησες μέσα στὸ ψυχικὸ μας κόσμο, τὴν χιλιποδότητη ἁρμονία ποὺ τόσο ὑπέροχα ἔφαλλαν τὰ ἀγγελικὰ χεῖλη συνοδεύμενα ἀπὸ τοὺς ἤχους πτωχῆς φλογέρας. Ἡ φάτιν σου, τὸ ἱερὸ αὐτὸ προσκύνημα τῶν λαῶν, εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ κοίτης ἐνὸς ὑπερόχου πολιτισμοῦ. Ἡ φάτιν σου, δόξαλαμπρο στολίδι μέσα εἰς τοὺς αἰῶνας θὰ μᾶς θυμίξῃ πάντοτε τὴν ἀγάπην, τὴν ἀγάπην τὴν ἀδολή, ποὺ σὲ πᾶσε ἐπικίνδυνα μέσα της ἡ ἀλλαξοενία τῆς διανοίας καὶ τὸ δογματικὸ πείσμα τῶν αἰώνων τὴν ἀγάπην ποὺ ἐξόρισε ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ἡ πολιτικὴ σκοπιμότης καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ἰσχυρῶν. Τὴν ἀγάπην ποὺ ἔθαψε τὸ ἀνθρώπινο πείσμα καὶ τὸ σκοτεινὸ μῖσος. Τὴν ἀγάπην αὐτὴ ποὺ ἔφερε ὁ οὐράνιος ἐπισκέπτης σου, αὐτὴ ἔγχετο σὲ σένα πτωχικὴ φάτιν τῆς Βηθλεὲμ.

Γι' αὐτὸ ποὺ σήμερον, οἱ ἀσχυροὶ καμπάνες τῶν Ἐκκλησιῶν, μᾶς θυμίζουν τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ἀγάπης, ἐρεῖς τομαγμένοι ἀπὸ τὰ πάθη, διωγμένοι ἀπὸ τὰ θεησκοπικὰ πείσματα, ὅταν ἀκούσῃς τοὺς ποιμένας σου Βηθλεὲμ νὰ οἰκονομᾶν μὲ τοὺς ἀγγέλους σὲ πολεμικὸ περιβάλλον τὸ τραγοῦδι τῆς Εἰρήνης, ψιθυρίζουμι! Ἑμεῖς δηλὰ—δηλὰ: ἀγάπη Χριστέ, ἀγάπη Χριστέ, ἀγάπη Χριστέ χάρισέ μας

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ

Καθιστώμεν γνωστὸν εἰς ἀπαντίας τοὺς Ὁρθοδόξους, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία προσέβη εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τῶν ἡμεροδεικτῶν τοῦ 1949 (τοῦ τοῖχου καὶ τῆς τσέπης).

Τὰ παρατηρήματα πρέπει ἔγκαιρος νὰ προσβῶν εἰς τὰς παραγγελίας, πρὸς τὸ κέντρον, ὥστε νὰ ἔχουν συντόμως τοὺς ἡμεροδείκτας, νὰ δυνήθῃ δὲ καὶ τὸ κέντρον νὰ ἐκανοποιήσῃ τὰς ἀνάγκας τῶν παρατηρημάτων, προτοῦ ἐξαντληθῶν.

Τιμαὶ τῶν ἡμερολογίων ὁρίσθησαν αἱ κάτωθι:

1. Ἐγκόλπια φέροντα καὶ τὰς τυπικὰς διατάξεις τῶν κυριωτέρων ἑορτῶν. Ἀπαραίτητος διὰ πάντα κληρικὸν καὶ ἱεροψάλτην. Δραχ. 4.000.

2. Τοῖχον μὲ κυανοὺς χαρακτῆρας καὶ τὸ ρητὸν πλὴ γίως τῆς ἡμερομηνίας, Δραχ. 5000.

3. Μικροῦ σχήματος τῆς τσέπης. Δραχ. 1000.

1. Χαρτόνια ἐπικολλήσεως ἡμεροδεικτῶν. Δραχ. 100.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΠΑΝΤΟΤΕ ΠΡΩΤΟΙ

Καὶ πάλιν ἐφέτος τὸ φιλόπρωτον ταμεῖον Ἐθάργης λιστρίας διέθεσε διὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων τὸ ποσὸν τῶν 2.500.000 (δύο ἑκατομμυρίων πεντακοσίων χιλιάδων). Ἀρᾶς πρωτοφανής! Ὅλους δὲ αὐτοὺς τοὺς ἐθνεγεῖς μοχλοὺς τῆς φιλανθρωπίας κατευθύνει εἰσέτι ἡ ἀθάνατος μορφή τοῦ ἀρχιμανδρίτου Μαρτυρίου. Εὐχῆς ἔργον θὰ εἶναι εἰς τὴν εὐλογημένην αὐτὴν ἐνορίαν νὰ τοποθετηθῇ ἕνας ἀξίος ἀντικαταστάτης του καὶ ὅχι ἀπλῶς ἕνας παπαδάκος. Διότι τοιαῦτα ἔργα δυσκόλως πραγματοποιοῦνται καὶ δυσκολώτατα διατηροῦνται.

ΕΥΧΕΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

Τὸ περιοδικόν μας, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ τοὺς ἀναγνώστας του συνεργάτας του, εὐχεται πρὸς αὐτοὺς ὅπως τὸ νέον ἔτος 1949 εἶναι πλήρες χριστιανικῶν ἔργων, σπουδατικῶν χριστιανικῶν χαρακτηριστῶν καὶ ἀναπτύξῃ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τὴν ἀγάπην. Ζητεῖ δὲ ἀπὸ αὐτοὺς ὡς δῶρον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς αὐτὸ ἀγάπης των, τὴν αὐξήσιν τῆς κυκλοφορίας.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ἐώρταζε ὁ Διευθυντὴς μας Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος. Ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς, ὅπου πλῆθος κόσμου ηὐχέθη μακροήμερον τοῦ σεπτοῦ καὶ ἀγαπητοῦ Ἱεράρχου, ὁσάυτως δὲ ἀρχιερεῖς, ἐπλεκτὰ μέλη τῆς Πειραικῆς Κοινωνίας καὶ πλείστοι ὅσοι ἀγαπῶντες καὶ ἐντιμῶντες τὸ ἔργον καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ ἀκαταπονήτου Ἱεράρχου. Τὸ προσωπικὸν τοῦ περιοδικοῦ μας, τὸ ὁποῖον τόσον ἀγαπᾷ ὁ Σεβασμιώτατος Διευθυντὴς μας, εὐχεται ὅπως ὁ Κύριος διαφυλάττῃ αὐτόν, σῶσιν, ὑγιᾶ, μακρομερενέτωτα ἐν ἀγαθῷ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

ΜΗ ΔΗΣΜΟΝΗΣΕΤΕ...

Ὅτι τὴν προσεχῇ Τετάρτην 6ην Ἰανουαρίου θὰ γίνῃ ἡ κατάδυσσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον. ΚΑΝΕΙΣ δὲν πρέπει νὰ λείψῃ. Ἡ ἐορτὴ πρέπει νὰ προσλάβῃ τὸν χαρακτηριστὴ Παλαιῶν Συλλαλητηρίων. Καθήμεν ἐπομένως πάντων πρέπει νὰ εἶναι ἡ ὁμαδικὴ προσέλευσις. Στάσις αὐτοκηρύτων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.

ΕΟΡΤΗ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΤΡΙΟΝ ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ φιλοθρήσκου κοινού, ὅτι τὴν προσεχῇ Τετάρτην 6 Ἰανουαρίου Π.Ο.Β. ἤτοι 19 Ἰανουαρίου Ε.Ε. κατὰ τὸ πολιτικὸν ἡμερολόγιον τελεσθῇσεται μετὰ πάσης ἐπισημότητος, ἡ Κατάδυσσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ τῆς ἐξέδρας Φλοίσβος, ἐν Παλαιῷ Φάληρῳ.

ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕΝ

Τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς ὅπως εὐαρεστούμενοι παραστῶσι εἰς τὴν Ἱεράν ταύτην τελετήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1)14)1)1949

Ἡ Κετοικὴ Διοίκησις

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Α. Κόντος Σ. Ραυτοκέυλος

Τὰ Μέλη

Α. Λουμίδης, Π. Χρονᾶς, Σ. Γεώργας, Σ. Ἀλεξίου, Δ. Κυριακόπουλος, Γ. Γαλάνης, Ν. Μανουσάκης, Π. Λαμέρας, Π. Φουντής, Π. Κρεμμύδας.

ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΔΙΑΛΕΞΕΩΣ

Ἡδυνήσαμεν νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν παρελθούσαν Τρίτην 11)1)49 ν. ἡ. τὴν διάλεξιν τοῦ ἀκαταπονήτου ἐργάτου τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς παραδόσεως κ. Καρᾶ. Κατὰ τὰς δύο ὥρας ποὺ διήρκεσε, ἡδυνήθη ὁ ἐκλεκτὸς τεχνίτης νὰ μᾶς συναρπάσῃ καὶ νὰ μᾶς μεταφέρῃ εἰς ἄλλους κόσμους. Ἡ διάλεξις τοῦ ἀφρώρου τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρίσματα τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Κάτοχος τοῦ θρόνου τοῦ παρτάζε πληθὺς ἐπιστημονικῶν επιχειρημάτων, δι' ὧν ἀπέδειξε τὴν ἐλληνοπρεπείαν τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, τὴν εὐλογισίαν τοῦ μέλους τῆς καὶ τὴν εὐθυσίαν τῆς ἀξίας. Τὴν θεωρητικὴν αὐτὴν ἀνάπτυξιν ἐπηκολούθησε ἐκτέλεσις τῶν κυριωτέρων προϊόντων τῶν βυζαντινῶν ὁμογραφῶν, ὑπὸ τῆς ἀγγελοφρόντου χορωδίας του. Οἱ ὁρατοὶ αὐτοὶ ὕμνοι, δίκην οὐρανοπετῶν χρυσαετῶν, μᾶς μετέφεραν εἰς τοὺς θόλους τῶν βυζαντινῶν ναῶν, νύκτωρ τοῦ προύλλου τῆς Ἀγίας Σοφίας καὶ ἡσθάνθημεν εἰρὴν ἐθνικῆς συγκινήσεως.

Τὸ ὅλον τοῦ προγράμματος ὑπῆρξε ἕνας ὕμνος πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐθνικὰς παραδόσεις, ὑπῆρξε ἕνας δριμύτατος ἔλεγχος πρὸς τοὺς ἐπιχειροῦντας νὰ διαστρέψωσι τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν συνείδησιν, καὶ νὰ μᾶς μεταβάλουν εἰς κακότεχνα ἀντίγραφα τῶν ξένων. Περιεχόμενον τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς εἶναι αἱ παραδόσεις καὶ τοῦτο ἡδυνήθη νὰ ἀποδείξῃ ὁ κ. Καρᾶς.

Ἡμεῖς συμφωνοῦντες ἀπολύτως πρὸς τὰς πεντηκῆς του ιδέας καὶ διεξάγοντες τὸν ἴδιον ἀγῶνα ἀπὸ διαφορετικῆς ἐπάλξεως, τὸν συγκαίρομεν καὶ εὐχόμεθα πλουσίαν καρποφορίαν τῶν ὁρατῶν προσπαθειῶν του.

ΤΟ ΚΡΗΜΝΙΖΟΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ

«Πᾶσα φυτεία ἢν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος ἀρθήσεται», λέγει τὸ ἀψευδέστατον στόμα τοῦ Σωτῆρος. Μία τοιαύτη φυτεία ἀκάνθιν καὶ παρασίτων εἶναι καὶ ἡ παρασυναγωγή τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου, τὴν ὁποῖαν ὁμως κατευθύνει ἀπολυταρχικώτατα τὸ ξηρὸν συμφέρον τοῦ ἐκ Κερκύρας πανούργου Εὐγενίου Τόμπρου καὶ ἡ νυναικεία αὐθάδεια τῆς παλαίφρου Μαριάμ Σουλκιώτου. Μία τοιαύτη ὁμως φυτεία σκανδαλίσασα τὰς ὀρθοδόξους συνειδήσεις ἐκμετολλεθεῖσα τὴν ἐσέβειαν τῶν πιστῶν καὶ θίξασα τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἐπόμενον ἦτο νὰ ἀρθῇ. Καὶ ἰδοὺ αἴρεται. Οὕτω οἱ καλῇ τῇ πίστει ἀκολουθοῦντες παλαίμαχοι ἀγωνισταί, εὐγενῆ τῆς ὀρθοδοξίας παραστήματα καὶ εὐσυνείδητοι τοῦ ἀμπελώνος ἐργάται προσήλθον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ ἀποκηρύξαντες μετ' ἀγανακτήσεως ἃ εἶδον καὶ ἤκουσαν. Αὐτοὶ εἶναι ὁ γνωστότατος εἰς ἀπαντας εὐλαβέστατος Μοναχὸς καὶ διαπρεπὴς ἱεροκῆρυξ Μάρκος Χανιώτης, γευθεὶς τῶν γρόνων... τοῦ ἀγενοῦς Εὐγενίου. Οἱ Πανοσιολογιώτατοι ἀρχιμανδρίται Κωνῆνος Ἀλεξανδρόπουλος ἐξ Ἀγίου Ὁρους, Εὐθόμιος Σαμουηλίδης ὡσαύτως ἐξ Ἀγίου Ὁρους, ὁ Γρηγόριος Παπαβλάχος Καυσοκαλυβίτης, οἱ ἱερομόναχοι Δημήτριος Νεασκητιώτης, Αὐξέντιος ἐν νήσῳ Πάρῳ, ὁ ἱερεὺς Στυλιανός. Ἀπαντες προσήλθον μετὰ τῶν ἐκκλησιασμάτων καὶ ἐνοριτῶν των. Καὶ ἔπεται ἐλπιδοφόρος συνέχεια ὡς πληροφοροῦμεθα.